CATHERINE COOKSON

Mary Ann en haar lieverdjes

ABCOUDE
GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

1

‘Als hij kan praten, waarom doet hij dat dan niet, Rose Mary Boyle?’

‘Omdat hij niet wil, Annabel Morton.’

De twee zesjarigen stonden elkaar met wijd opengesperde ogen en trillende neusvleugels aan te staren. Beiden hadden hun tanden ontbloot, als twee gekooide circusdiertjes, die voor deze gelegenheid in mensenkleren waren gehuld. ‘Mijn mammie zegt dat hij achterlijk is.’

‘Jouw mammie is niet goed snik.’

En opnieuw viel er, terwijl zij daar stonden met hun trillende neusvleugels en halfopen mondjes, een stilte gedurende welke het onderwerp van de woordenwisseling, met één hand stevig in die van zijn tweelingzusje, beurtelings van de ene vechtjas naar de andere keek. Hij had blonde haren, een rond hoofdje met donkerblauwe ogen en een nogal verwarde uitdrukking op zijn gezicht: enerzijds wezenloos, anderzijds misschien wel berekenend.

‘Hij heeft vandaag gepraat en als jij niet zoveel stroop in je oren had, dan had je dat zelf ook kunnen horen.’

Het gevecht was heropend. Rose Mary draaide zich naar haar broertje en knikte met haar hoofd in zijn richting, waarop hij een ogenblikje naar haar keek, om dan weer een blik te richten op hun tegenstander.

'Hij maakte een gek geluid – dat was alles – toen hij zat te eten.'

'Hij maakte geen gek geluid, hij zei "WARM".'

'Dat is niet waar, hij zei "oef"! Net een varken.'

Rose Mary's arm maaide als vanzelf door de lucht en tilde David zowat van de grond – en tegen de tijd dat hij zich uit haar greep had losgemaakt en met haar hulp zijn evenwicht had hersteld, had Annabel Morton een veilige afstand weten te bereiken. En die benutte zij onmiddellijk. 'Stomme David!' riep zij. En daar achteraan: 'En Rose Mary, truttebel van Boyle.' En alsof dat nog niet genoeg was, spelde ze bovendien Boyle nog verkeerd ook. 'B-O-I-L!' schreeuwde ze zo hard als ze maar kon.

'Nou, nou, nou.' Achter Annabel doemde de lange, stevige gestalte op van hun onderwijzeres, juffrouw Plum.

Rose Mary had Davids hand weer vast en

keek hoe juffrouw Plum een standje gaf aan die afschuwelijke Annabel Morton. Oh, ze hoopte maar dat ze morgen moest nablijven. Oh, wat hoopte ze dat. En juffrouw Plum was hartstikke aardig, als je het goed bekeek. Heel aardig.

Nu kwam juffrouw Plum op haar af en Rose Mary begroette haar met een opgeheven gezichtje, waarover een glimlach lag, die in het verleden altijd was getypeerd als engelachtig… door mensen die haar voor het eerst zagen. Juffrouw Plum had die fout echter nooit gemaakt. Ze keek nu neer op Rose Mary, schudde haar vinger vlak voor haar gezicht en zei: 'Ik wil niks horen, Rose Mary, ik wil niks horen. En jij had trouwens allang op weg naar huis moeten zijn.'

'Maar juffrouw Pl…'

'Nee, geen woord. Wegwezen.'

Rose Mary draaide zich abrupt om en er bleef haar tweelingbroertje niets anders over dan zijn blik af te wenden van juffrouw Plum en te maken dat hij in de pas raakte met zijn zusje – en daarin slaagde hij alleen omdat zij zijn hand stevig beet had. Zijn beentjes waren lomp en ofschoon hij vijf minuten ouder was dan zijn zusje, was zijn snelheid zowat de

helft van die van haar. Noodgedwongen, misschien zelfs wel uit een instinctief gevoel van zelfbehoud, had hij ontdekt hoe hij haar kon afremmen. Dat deed hij nu dan ook, hij gooide zichzelf naar achteren en hield zich staande op zijn hielen.

Rose Mary kwam tot stilstand. Ze keek hem aan en zei: 'Juffrouw Plum! Halve gare schele Plum. Die kop van haar is net de klok van Lees.' Waarop David een waarderend lachje liet horen, want iedereen in Felling wist nu eenmaal, dat zelfs het uurwerk van de klok van Lees van hout was.

Rose Mary lachte mee met haar broertje. Daarop trok ze hem naar zich toe en liep in een kalmer tempo Stewart Terrace af.

Onder het lopen bedacht zij, inmiddels gekalmeerd: ze moet wel van hout zijn, anders kreeg ze David wel aan het praten. Hij moet toch aan het praten te krijgen zijn, meer dan zo nu en dan één woord – dat anderen dan nog niet eens begrijpen. Ja, dat moet kunnen. Maar hoe?

Toen ze opeens een ruk aan haar hand voelde, realiseerde ze zich dat zij bijna voorbij de plek was gelopen waar ze altijd overstaken om de bus te nemen! David had er wel aan ge-

dacht! Verrukt keek ze hem aan, haar brutale gezichtje een en al grijns.

'Zie je wel,' richtte ze zich tot de tegenstander die alleen haar zelf bekend was. 'Hij is prima in orde, dat zie je. Ik vergat bijna over te steken, maar hij had het in de gaten.' Ze knikte met haar hoofd naar de tegenstander, greep vervolgens Davids hand nog steviger vast, stak de straat over en liep naar de bushalte.

De busconducteur hielp hem met twee handen in de bus en zei: 'Kom op, Siamese tweeling. En denk erom, praat me niet de oren van m'n kop, jochie.' Hij gaf David speels een zetje in de rug. 'Geen brutaliteiten, hoor,' waarschuwde hij en zwaaide met z'n wijsvinger, terwijl David zich op een zitplaats hees.

David grijnsde breed naar de conducteur. Rose Mary overhandigde hem hun kaartjes en zei: 'Doet u dan iets terug?'

'Tja, als ik dat niet deed,' zei de conducteur terwijl hij zijn rug rechtte, 'dan maakten jullie de kachel met me aan.' Daarop boog hij zich weer over haar heen en vroeg: 'Nog geen babbel-de-babbel?' Rose Mary schudde haar hoofd.

'Zonde.'

Allebei keken ze nu naar David.

‘Nou ja.’ De conducteur woelde door Davids haar. ‘Maak je geen zorgen, kleine vriend, je mag er wezen.’

Toen de conducteur naar voren was gelopen, wisselden Rose Mary en David een blik van verstandhouding. De busconducteur was een aardige man, hij wist dat hun David er best wezen mocht.

De bus stopte op de lange snelweg, precies aan het begin van hun zijweg. Rose Mary en David bleven de conducteur, die achterin stond, nawuiven tot ze hem niet meer konden zien en renden toen hand in hand de laan af die tussen de velden door naar hun huis leidde.

Het eerste dat zijn van hun huis gewaarwerden, waren twee benzinepompen, met daaromheen een rij van witgekalkte stenen. Aan elk uiteinde van de rij stond een groene ton met geraniums en rechts van de pompen, een eindje naar achteren, daar stond hun huis. Hun heerlijke, heerlijke huis. Tenminste, dat vond Rose Mary; David had zich daar tot nu toe niet over uitgelaten.

Het woonhuis lag boven een gedeelte dat eruitzag als een winkel, vanwege de gevel van de benedenverdieping die bijna geheel be-

stond uit een groot raam van spiegelglas, waarachter zich de showroom van de garage bevond. Alleen was die ruimte op het moment leeg. Naast het huis stond een optrekje met een deur en één enkel raam en boven de deur hing een bord met het sobere opschrift: FELL GARAGE: C. BOYLE, Eigenaar. Daaronder, boven de deurpost, hing nog een bordje waarop alleen maar stond: KANTOOR. Naast het kantoor lag een soort barak, de garage zelf, die een tamelijk lege indruk wekte, hoewel er toch nog drie auto's in stonden. Eén auto, een Rover uit 1950, stond in een hoek met een glanzend gepoetste carrosserie. Aan de andere auto's werd gesleuteld, onder allebei lag iemand te werken.

'Hallo, pap.' Rose Mary trok nog steeds David met zich mee en holde naar de man die op zijn rug half onder de eerste auto lag. Als reactie zwaaide Corny met een been in de lucht en toen zij naast hem op de grond knielden om hem beter te kunnen zien, hoorden zij zijn gedempte stem: 'Sta op jullie, je komt onder de olie. Sta op.'

Tegen de tijd dat hij zich onder de auto had uit gewurmd, stonden zij recht overeind, met een brede lach.

‘Hallo! Leuke dag gehad?’

‘Mmmmm.’ Rose Mary keek hem aan met opgeheven kin, boog daarop haar hoofd en trok een lang gezicht voor ze eraan toevoegde: ‘Eh, behalve dat met Annabel Morton. Een rot kind is dat.’

‘Oh. Wat heeft ze gedaan?’ Corny veegde met een oude lap de olie van zijn handen.

‘Hier.’ Zijn dochter wenkte zijn boven haar uittorende hoofd naar zich toe en fluisterde in zijn oor: ‘Ze zei dat hij niet kan praten.’

Terwijl Corny zijn rug rechtte en neerkeek op zijn dochter, die als twee druppels water leek op zijn vrouw, voelde hij de neiging te zeggen: ‘Nou, dat is toch ook zo!’ Maar dat kon nu eenmaal niet, dus zei hij: ‘Ze weet niet waarover ze praat!’

‘Dat heb ik ook gezegd, dat heb ik ook gezegd.’

‘En wat zei ze toen?’

Rose Mary pakte Davids hand weer op, draaide zich om en zei onbewogen, terwijl ze over haar schouder naar haar vader keek: ‘Ze schold me uit voor truttebel van Boyle.’

Er klonk een lachsalvo, maar niet van haar vader. Hij kwam onder de andere auto vandaan en zij schreeuwde die kant op: ‘Och jij,

Jimmy!' alvorens de garage uit te hollen, over het stenen pad, langs de achterkant van het huis – de voordeur was alleen voor bezoek – en de trappen op, nog steeds met David aan haar hand. En daar begon ze te roepen: 'Mam, mam! We zijn er, mam!'

'Zijn mijn engeltjes daar?'

Toen zij de laatste trede hadden bereikt, kwam Mary Ann de keuken uit en terwijl ze zich over hen heen boog, sloeg zij haar armen om hen heen en drukte ze tegen zich aan. 'Oh, mam.' Rose Mary snoof. 'Heb je iets gebakken? Wat heb je gebakken?'

'Appeltaart, broodjes en koekjes voor bij de thee.'

'Ooh! Mam. Tjee, ik heb honger, ik sterf gewoon. En David ook.'

Mary Ann, die nog steeds op haar hurken zat, keek naar haar zoon en terwijl de glimlach langzaam van haar gezicht verdween, zei ze rustig tegen hem: 'Heb je honger, David?' Davids ronde mondje ging wijdopen toen hij naar zijn moeder keek.

'Zeg dan: ja, mam.'

Davids antwoord bestond uit een geluid dat achter uit zijn keel kwam. Daarop liet hij zich tegen haar aan vallen en terwijl zij haar hand